

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Libreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga.
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pesetas 1'50.
Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

SITUACIÓ DE 'N SAGASTA.

Es inútil que l' estirin
y li diguin que se 'n vagi.

ell al silló está enganxat
ab l' aygua-cuyt del sufragi.

UN AJUNTAMENT Y UN ALCALDE

r aixís com los arcaldes se nombraven avants de real ordre s' hagués permés nombrarlos per la voluntat soberana dels pobles que han d' administrar, directament consultada, la inmensa majoria de Barcelona, entre 'ls regidors avuy existents, hauria triat, sense vacillar, al Sr. Macià y Bonaplata. ¿Y per qué? Per la seva fama d' home integro, que 'l colocava en condicions d' empendre una marxa totalment contraria a la seguida pels passats ajuntaments, tan impopulars, tan odiats, tan amichs dels despilfarros y de altrás cosas piljors.

Aquest poders, aquesta confiança que li hauria dispensat lo poble de Barcelona, varen confirmarse plenament en la sessió pública del dimars. Los regidors, en sa totalitat, havian fet uns comptes; pero 'l públich de Barcelona va ferne uns altres.

Y es que cada hù mira las cosas baix lo seu punt de vista.

¿Qué 's ventilava al cap-de-vall?

Segons los regidors, una qüestió de forma relacionada ab los comptes de la Exposició universal de Barcelona. Aquests comptes havian sigut presentats al arcalde: l' arcalde havia deixat de passarlos a la comissió de Hisenda: la comissió de Hisenda, ignorant ó fent veure que ignorava l' existencia de aquests comptes, havia prés un acort emplantant a la liquidadora de la Exposició a presentarlos dintre del terme de vint dies: l' ex-arcalde de las patillas s' havia donat per otés: se havian publicat remittits en los periódichs... Total: un arma per desferse del arcalde.

¡Quánta insensates!

Perque 'l públich ha vist desseguida la jugada. Lo públich s' ha dit:

—L' únich obstacle que troban los aficionats a que 'l carro del municipi torni a anar pèl pedregal es la existencia del Sr. Macià al davant de la arcaldia. Lo Sr. Macià 'ls té trabats, dominats, aixelats. Al revés de D. Francisco, que 'ls donava carta blanca a cambi del seu apoyo incondicional, lo Sr. Macià no 'ls deixa fer res, mal no puga contar ab cap d' ells. La mateixa oposició que li fan, representa pèl Sr. Macià la forsa més positiva. Si l' apoyessin seria senyal de que havia transigit ab ells. Avuy-buscan un pretext qualsevol per sacrificarlo. La qüestió que 's ventila no 's-la que es presenta, no es aquesta puerilitat sense importancia que a ningú interessa, que no comou a ningú. Es la eterna qüestió de las ambicions, de las concupiscencias, de las codicias, que pugnan per deslligarse y campar pèl seu compte. L' home de las patillas, plé de despit, alenta als seus partidaris, los aixussa, 's manifesta ofés y agraviat, y pren péu de una frusleria qualsevol per litar a terra a un home que ha comés lo delict de sustituirlo emancipantse de la seva tutela. Ell, encare regeix al ajuntament; no desde la mateixa casa de la ciutat, pero si desde 'l carrer de Fontanella y desde 'l cassino de la Plassa Real. Té 'ls seus regidors, té las sevas hetxuras, té 'ls seus fantoches y posseheix los fils per ferlos ballar. Avuy los ha dit «guerra a mort», y ja no seria l' Ajuntament lo qu' es, si no 's mostrava disposat a obehirlo cegament, a ulls cluchs, fins a cometre una atrocitat, un nou escàndol, continuació de las atrocitats y 'ls escàndols que caracterisan a l' administració franciscana.

Y 'l públich que aixís reflexionava, ab gran finura de percepció, ab gran perspicacia de judici, va omplir dimars de gom a gom lo saló de Cent.

No hem de pintar lo desconcert dels conjurats, davant de l' acfítut de Barcelona.

—¡Encare tenen vergonya!—deya un concurrent.

—No: lo que tenen es por—responia un altre.

Ab aquella massa de públich resolta y decidida no hi contavan. Quan lo Sr. Fuster pronunciava frases inconvenients contra l' arcalde, lo públich en pes li mostrava 'l seu desagrado. Aquell Fuster que havia reunit la conjura a casa seva, no sera may lo fuster que las a la caixa al Sr. Macià, mentres l' actual arcalde se mantinga en lo terreno de la integritat y del decoro. Guardi 'ls materials pera ferla als seus companys de ofici.

¡Quin paper més trist no varen desempenyar!

Semb'ava que la llissó que portavan estudiada 'ls feya nosa. S' havian proposat atropellar al Sr. Macià, y no van tenir pit perque no tenian rahó. Pero la rahó es lo de menos: vofs son trunfos, y no van votar sino una proposició verdaderament eunuca. Aquella proposició, després de tant gallardeig, es la patent de la seva impotencia.

¿Qué 'ls dirá D. Francisco, que 'ls havia llansat a la batalla?

—¿Un home no més vos ha fet recular a vosaltres, qu' erau una quarentena?

—Si—podrán respondre com los gallegos del quènto—eram quaranta; pero anavam sols.

Y tant sols com anavan, que no hi ha un barceloní que no 'ls xiuli.

Doném per admés que la sessió del dimars haja sigut una batalla. ¿No 's proposavan los combatents destruir al enemich? ¿No 's proposavan arrancar la dimissió del arcalde? Donchs l' arcalde ha sortit ilés, més viu, més fort, més robust que may, tant, que avuy l' enrobusteix la forsa de la opinió pública.

Els deyan que l' arcalde sobrava. Barcelona en massa diu que lo que sobra es aquest ajuntament abigarrat, compost en sa majoria de desetxos de tots los partits, nombrat per art de *birli-birloque*. Aquest ajuntament podia ser tolerat ab tal que hagués sapigut quan menos guardar las bonas formas: ha enseñyat l' orella y ha mort en lo concepte públich.

Tals son los resultats de la sessió del dimars, en la qual s' exigia que hi hagués una víctima.

La víctima aqui la tenen: es l' Ajuntament. Un home sol podrá ser débil; pero un home sol, per débil que siga, será sempre més fort que una corporació corcada.

Per lo tant, lo Sr. Lluch ja pot tornar a fer la maleta, anarse'n corrents a Madrid, y si té conciencia de la situació en que han quedat ell y 'ls seus companys, ja pot presentarse a n' en Sagasta y dirli:

—D. Práxedes, vinch a demanarli un favor: hem quedat morts, trossejats, estém descomponentnos, las calors s' acostan, y en nom de la higiene pública prengui una resolució immediata.

—¿Qué desitja?—li preguntará en Sagasta

—Senzillament: que fassi 'l favor d' escombrarnos.

P. K.

darian iguals: l' un y l' altre serian dos homes sense cervell.

Lo president de la República francesa está visitant las poblacions fronterissas a la Alsacia, rebent las més entusiasmadas ovacions. Son molts los alsaciáns que han pasat la frontera per anar a saludar al digne president, personificació de la patria francesa.

¡Ay si 'ls pobles poguessen despèndres dels lligams de la opressió estrangera!

Prompte la Alsacia tornaria a ser de fransa. Los pobles segueixen sempre la direcció que 'l cor los senyala.

La *Vanguardia* termina las consideracions que li inspira la sessió del dimars últim, ab aquesta frase:

«Se demostró que Barcelona necesita un alcalde para su Ayuntamiento ó un Ayuntamiento para su alcalde.»

No es veritat. Lo que necessita Barcelona es que las brigadas d' escombriaires que han fet al Ajuntament, ellas mateixas l' escombrin.

La vinya del Vaticá continúa donant las grans cullitas del sigle. En los quatre primers mesos del any 90, lo diner de Sant Pere s' ha aumentat en 4 milions de rals.

¡Quants matalassos no podrian adquirirse ab aqueixa suma deguda a la llana universal!

Prompte será erigit en lo cementiri de Sant Joan de las Abadessas un monument fúnebre dedicat a la memoria dels soldats que sigueren fusellats en aquella vila pèls carlins durant l' última guerra civil.

Ja era hora de que algu 's recordés de aquellas victimas de las hordas salvatjes.

Lo monument será pèls morts una honra. Pels seus butxins una acusació eterna.

¿Saben aquell acorssat conegut ab lo nom de *Pelayo*, que tants milions costa a la nació?

Donchs l' altre dia, gracias a un descuyt, ab una mica més se 'n va a pico. Y aixó qu' encare no s' ha estrenat. Desenganyinse, la marina espanyola desde Setembre de 1868 no ha fet res més de bó. Unicament alashoras va demostrar que servia per alguna cosa útil al país.

Dos societats distintas se disputavan la construcció del ferrocarril central de Cuba; espanyola l' una; inglesa l' altra.

Y com es natural, lo govern ha optat per la inglesa.

Aixís es com s' ha de fer. Los espanyols servim per conquistar las colonias, per sostenirlas, si convé ab la sanch de las nostras venas. Per explotarlas, ningú milló que 'ls inglesos.

Nosaltres alimentém la vaca y 'ls inglesos la munyeixen.

Una opinió del mónstruo sobre 'ls resultats que ha de produhir indefectiblement lo sufragi universal entre las classes obreras.

«Mentres los obrers tindrán fe ab nosaltres, funcionarà ab regularitat; pero una vegada 'ns hajan perdut lo respecte, de aqui cinquanta ó seixanta anys, quan hajan conegut la seva forsa y 'l seu número, no veurán probablement en nosaltres més que 'ls nostres hotels y 'ls nostres carruatjes.»

¿No 'ls sembla que si lo que va dir avants de que l' obrer 's vendria 'l vot per dos pessetas li va valer una xiulada, per aixó que ara diu dels carruatjes se mereix un cop de látigo?

Los obrers no tindrán may enveja dels que van ab cotxe, per més que qui 'l posseheixi siga fill de un mestre d' estudi, que haja fet la fortuna exercint la industria de la politica reaccionaria.

Pèls obrers, que en sa majoria no van en cotxe sino 'l dia que 'ls portan al cementiri, a molts dels que l' usan en vida, 'ls consideran com a difunts.

Y lo qu' es en Cánovas, desde que va caure, que va al cementiri en cotxe.

¿Per qué al constituirse l' actual ajuntament, va nómbrar ell mateix arcalde primer al Sr. Macià y Bonaplata? ¿Va ferho per lo molt que apreciava a dit senyor? No: va ferho únicament perque 'l Sr. Macià y Bonaplata era molt simpàtic a Barcelona.

Lo Sr. Macià y Bonaplata va ser nómbrat més que arcalde, para-rayos de una corporació municipal impopular.

Ha passat mitj any.

Los regidors més impacients van dir:—Aquest para-rayos nos molesta molt: es necessari treure'l: arranquemlo. Pero a la primera estrabada, los núvols de la opinió se condensan y comensan a llampegar.

Y la corporació municipal se veu obligada a sostenir lo para-rayos, ó a morir de mala mort.

A morir ferida del llamp.

La sessió del dimars se va interrompre tres ó quatre vegadas pera modificar la proposició que s' estava debatint.

Com si la discussió no bastés perque cada hù anés formantse opinió segons la seva conciencia, havian de determinar, previ conciliábul, si 'ls regidors se donavan ó no 's donavan per satisfets.

May s' havia vist un espectacle més ridicul.

Qui més hi ha perdut en tot aixó es lo Sr. Gassó, fabricant de biberons de goma, que ja 's mamava l' arcaldia.

Pero més qu' ell hi ha perdut encare 'l Sr. Tort y Martorell, que havia de ser primer tinent de arcalde, y arcalde primer en ausencias y malalties del Sr. Gassó.

Y es una llástima, perque dats los Ajuntaments que corren se necessitan arcaldes de la talla de 'n *Cavertitu*.

En un congrés celebrat pèls treballadors de las minas de Inglaterra al qual hi estavan representats 250,000 obrers, va dir Mr. Burt, representant de una de las associacions:

«Crech que 'ls obrers están en lo cas de portar per si mateixos los seus negocis y de obrar ab unió, més bé que ab la intervenció dels poders legislatius, en lo que 's refereix a las horas de treball dels homes. Una observació: la jornada de vuyt horas no existeix sino allí ahont l' ha obliguda l' associació. Si 'l principi de la jornada de vuyt horas se inscribís avuy per demà en una llei, no regiria sino en los llochs ahont hi hagués una associació bastant forta pera ferla respectar.»

L' observació es atinadíssima. Las qüestions del treball, pera donar resultats positius, han de apoyarse sempre en la llibertat.

Un ministre inglés ha dit:

«Exigir al Estat lo que no pot ni deu fer, daria lloch a gastos inmensos, y en últim terme a una gran immoralitat administrativa.»

Aquesta es la veritat pura. Si 'ls governs no poden lograr que 's fixi ab exactitut la riquesa pública pera cobrar la contribució deguda, gracias principalment a que un duro tapa un ull y un parell de duros dos, calculis las immoralitats y las corrupcions infinitas a que donaria lloch l' aplicació de la llei del treball, vigilada per funcionaris del Estat.

CARTAS DE FORA.—Fa pochos días uns joves estavan reunits en la Plassa de la Constitució de Pont de l' Armentera, quan veyent venir lo Viático, van retirarse pera no interceptarli 'l camí y van descubrirse. ¿Creuen vostes que ab aixó va satisferse 'l rector? No senyors: parantse en sech,

comensà á insultarlos perque no s'ajonellavan. Los joves van abstenirse de tornarli la pilota per no armar bronquina, á pesar de lo qual, l'arcalde, que formava part del acompanyament, se separà, insultantlos de mala manera, y amensant ab tancarlos. ¿Y tot per qué? Bèn clar ho va dir: perque ell anava al combregar, que d'altra manera bastava l' que havian fet, descubrintse. Es á dir, que á Pont de l'Armentera, quan passà l'arcalde serà precis que 'ls vehins s'ajonollin y bessin la terra. ¡Vaya un arcalde més exigent! ¡ni que sigués en Cánovas!

Lo rector de Tallendre n'ha fet un altra de las sèvas. Estant celebrant un casament, sembla que va retxassar al delegat del jutje, qu' en compliment de la lley de matrimoni civil assistia al acte, dihentli que la iglesia no es cap oficina, y que si volia estendre l'acta sortís á fora, ja que per casar á la gent ell sol se bastava.—Suposém que á Tallendre regiran las lleys del Estat y que l'jutje que ha rebut aquest insult sabrà fer posar al ensotat los peus á rotllo.

AQUELL CAPELLÀ Y AQUELLA ESTAFA.

A s'ha dictat la sentencia. Lo Reverendo D. Antón Riba y Aguilera, capellà de càmera, beneficiat de la Santa Iglesia catedral de Barcelona, doctor ab no sé quantas borlas y condecorat ab no sé quantas creus, de qui parlava dissapte LA CAMPANA DE GRACIA, ha sigut condemnat per la secció segona de la sala criminal de l'Audiencia á dos mesos y un dia de arrest major, multa de 15.000 pessetas, suspensió de tot càrrech y dret de sufragi durant aquest temps; á abonar 750 pessetas á D. Joseph Ferrer y al pago de la meytat de las costas del procès.

Queda ademés reservat al predit Sr Ferrer lo dret de reclamar al Reverendo Riba y Aguilera en la via y forma procedent l'import del capital interessos y costas, si á aixó sigüés condemnat l'indicat Ferrer en lo judici executiu ins'tat pèl pare capellà.

L'estafa comesa pèl Reverendo D. Antón Riba y Aguilera, capellà de càmera, beneficiat de la Santa Iglesia catedral de Barcelona, doctor ab no sé quantas borlas y condecorat ab no sé quantas creus, está perfectament definida y calificada en la sentencia qual fallo acabém de donar á coneixer.

Tots los fets constitutius de delicta que mencionavam en l'article de dissapte han sigut declarats probats. La estafa comesa ha trobat en lo fallo del Tribunal de justicia la sanció qu'era d'esperar.

Lo Reverendo Doctor podrà dir que més va patir Déu per nosaltres; pero haurá d'esquitjar las missas de que tractava de apoderarse indedugament, que no son pocas, per la gracia de Déu.

Desitjém que 'ls dos mesos y un dia que haurá de passar á la presó li serveixin pera reflexionar sobre lo perill d'empendre certs camíns, sembrats d'entranchs, en los quals no tot lo que llú es or.

Y la curia eclesiástica, que no va tenir per convenient donar los informes del processat que se li reclamavan, sens dupte per la rahó de portar aquest barret de teula, se haurá de convencer de una cosa:

De que tant y tant vá la teula á la teulada, que al últim se trenca.

P. K.

LA CONJURACIÓ DELS PATILLAYRES.

POEMA BUPO-TRÀGICH.

I
La reunió magna.

Al extrém d' un gran saló y al voltant d' una gran taula, tè lloch la gran reunió: presideix la gran sessió lo gran Francisco de Paula. «Companys—diu aquest:—per fi posant en prempsa l'caletro, hi trobat un bon camí: si 'm sabéu secundá á mí, don Félix soltará l'cetro.» «L'home ha tingut un descuyt, y es precis aprofitarlo per veure si 'n treyém fruyt, foyrant que deixi l' lloch buyt y corrent á rellevarlo.» «Escoltéu atentament, y d' una manera neta us diré un plan excelent per derribarlo al moment, fentli tots junts la trabeta.» — Aquí l'solemne oradó enrahona ab veu tan molla, que l'fi de sa explicació d' ignorém: la conclusió sols la sab Déu... y 'ls de l' olla.

II.

Preparatius.

Entre las filas dels patillayres hi ha un entusiasme del botavant. —¡Pobre don Félix!—diuhen, ab ayres de ferlo á micas, no més bufant. Plens d' impaciencia, contan las horas qu' encare faltan per dá l' gran cop, y apilan armas abrumadoras per dispararlas al serhi aprop. Los més tanocas saltan y ballan, alimant las frasses que pensan dí:

los homes práctichs riuhén y callan, ab los ulls fixos en lo botí.

—Hem de deixarlo sense paraula, — diuhen los guapos del esquadró. —Hem de posarnos al cap de taula, — pensan los altres, somiant turró. Per fi la trompa guerrera sona; los patillayres cridan: «¿Qué fém? y un, ab veu fiera que l' ayre atrona, diu al exercit: ¡Companys, aném!

III.

La batalla.

Lo camp presenta l' aspecte de las grans solemnitats: aquí don Félix, la víctima; allá tots los conjurats. Numerós públich corona las alturas... del saló, decidit á doná aplausos y á xiular, si hi ha ocasió. Los patillayres se miran, la trompeta fa l' senyal, y la tropa 's posa en marxa, cantant y ab aire marcial.

Súbitament se veu caure al mitj mateix del saló una bomba formidable, es di, una proposició. Don Félix s'alsa tot serio y ab aplóm que no tè preu, mira la bomba... y li clava una puntada de peu.

Crits, escándol y protestas; lo saló sembla un torín; aquí quatre punys s' aixecan, allí se 'n aixecan vint.

Lo capità de la colla s' arronsa l' mateix que un cuch y fa una arenga estrambótica que no tè ni such ni bruch.

«Los comptes... la lley... las formas... la intenció... la dignitat...» — en fi, una sanfayna horrible, d' un coló indeterminat.

Don Félix torna á la carga y sense perdre un moment, retxassa 'ls de la conjura, aplastantlos totalment.

Llavors un recull la bomba, que ha caygut y no ha estallat, se la fica á la butxaca... y fuig com un condemnat.

Lo públich se posa á riure, y en mitj d' un xibarrí-atrós, crida: —¡Fora patillayres! ¡fora 'ls menjadors d' arrós!

Epilech.

(Los sobrinos del capitán Grant. Acte II, escena XVI).

Poch després, en l' ampla plassa, mentres va sortint la gent, entre l' capità y l' públich hi ha la esceneta següent:

LO JEFE. Esta vez les ha salido un poquito desigual.

LO PÚBLICH. ¿Y es V. quien los instruye? Pues es V. un animal.

C. GUMÀ.

CONFERENCIAS.

ELS carrers de Madrit podrà haverhi pols, fanch, y tot lo que vulguin; pero lo qu' es d' erbas, ja 'ls asseguro jo que no se n' hi crien.

Los homes polítichs tot lo dia están anant de l' una casa á l' altra. De desde que 's llevant fins que se 'n tornan al llit, no fan altra cosa que conferenciar.

Es una verdadera manía, que amensaa acabar ab la salut dels nostres patricis... y ab los empedrats dels carrers de Madrit. [Déixinse d' aquest continuó trastejar, sense parar un moment!

Los diaris casi necessitan una plana pera donar no més una llista de las conferencias verificadas cada vintiquatre horas.

«Han conferenciat los senyors Martos y Romero Robledo.» «Lo senyor Lopez Dominguez ha celebrat una conferencia ab lo senyor Gamazo.»

«En Montero Rios y en Marfós han conferenciat.» «Han conferenciat los senyors Sagasta y Moret, y 'ls senyors Canalejas y Pidal.»

«Han conferenciat l' arquebisbe de Toledo y un cabo de carrabiners.»

«Pero lo més trist es que de todas aquestas conferencias generalment no 'n surt res de bó.»

La conferencia 's celebra, los amichs la comentan, los diaris ne parlan... y parin de contar.

Per supuesto que moltas conferencias, si sapiguessim en qué han consistit, 'ns farian partir de riure.

Perque seria fer massa favor als nostres homes polítichs suposar que cada vegada que tenen una conferencia diuhen cosas que tinguin solta.

M' hi jugaria l' cap que en moltas d' ellas no parlan de res que valga la pena.

—Dèu lo quart, don Fulano... —¡Hola, don Menganol! ¿Vosté per aquí? —Sí, senyor; no sabia qué fer y m' hi dit: aném á conferenciar una mica.

—Ben pensat: aixó sempre dona importancia y ocupa l' atenció pública. Y donchs, qué tal, qué tal ¿sent gayre calor?

—¡Psè! ¡Aixís, aixís! Ara m' ha sortit un granet á... ¿sab? que 'm molesta algo y no 'm deixa montar á caball.

—A propòsit de caballs: ahir vaig veure en Romero Robledo.

—¿Sí? —Venfa de las carreras y va saludarme.

—¿Qué li sembla d' aquest clown nou que ha debutat últimament?

—¡Hombre! Excelent, soberbi; 'm tè encantat; cada vespre cuan acaba de treballar, vaig á la quadra á felicitarlo...

Després de enrahonar mitj-hora per aquest istil, los dos polítichs se despedeixen.

Al sortir, un periodista 'l veu y ¡abur! suelto al canto: ja tenim una conferencia més.

Tot ab tot, hi ha personatjes que conferencian ab verdaer entusiasme y que fan l' art per l' art.

Per ells las conferencias son tan necessarias com l' ayre, com los toros, com lo turró...

¡Ay d' ells lo dia que no conferencian ab ningú!

—¡No ho sé!—diuhen á mitja nit á la seva senyora:—'m trobo no sé cóm... trist, pesat, ab una opressió al cor, tremenda...

—¿A qué ho atribueixes? —Jo crech qu' es porque avuy no hi celebrat cap conferencia...

—¡Y donchs!—fa ella sobresaltada:—¿per qué ets tant tonto? ¿No sabs que aixó 't va tan bè per la salut? Escolta... ¿y no hi foras á temps encare? Vols dir que no trobarias cap polítich llevat? Mal fós una conferencia de cinch minuts...

Y aixís aném passant la vida. Conferencias sobre conferencias, entrevistas y més entrevistas... y l' carro pèl pedregal.

Lo bonich serà l' dia que llegirém en qualsevol diari: «La mitat dels espanyols han conferenciat ab l' altra mitat, y s' han posat d' acort pera enviar á paseig á aquestos polítichs que no sahen fer sino conferenciar... y deixarxos sense camisa.»

¡Aquesta serà una gran conferencia!

FANTÀSTICH

os conservadors tenen molt malament lo plet qu' están ventilant. Fent la guerra al sufragi universal no podian pensar en recobrar lo poder, per la rahó de que l' sufragi universal s' imposa.

Acceptant lo sufragi universal, tampoch poden recobrarlo, per la rahó de que per fer politica liberal, los liberals mateixos bastan y sobran.

Pero ells diuhen:

—Ja s' ha acabat lo torn dels principis.

Y l' opinió del país los retxasa, exclamant:

—Es veritat: lo torn dels principis ja no es possible; pero tampoch es possible lo torn de la escudella.

Per lo tant, si 'ls conservadors ganejan, no tenen més que seguir las inspiracions del seu cor: que 's roseguin los punys.

Ecos de la sessió del dimars:

Moment de gran espectació sigué l' primer moment, que El Noticiero Universal consigna ab las següents paraulas.

«Sentóse á la derecha del Alcalde el Sr. Lluch y á su izquierda el Sr. Gassó.»

En aquell instant precis un regidor dels de la conjura es fama que va exclamar:

—Ja 'l tenim dalt del calvari.

Quan lo Sr. Fuster vá suposar que l' arcalde havia obrat ab mala intenció, entre las protestas del públich, una veu vá exclamar:

—¡Xuetal!

Y un concurrent vá dir:

—Ja m' ho figurava jo que aquest mallorqui tenia qua...

Ningú més funambulesch que l' Sr. Lluch. ¡Quina situació la seva! Cada vegada que volia atacar al arcalde s' atacava á si mateix. Ell creya que de tot lo que 's refereix á l' Exposició Universal n' ha d' entendre la Comissió de Governació; ell aixís mateix vá aconsellarho al arcalde; es aixís que l' arcalde vá creure'l, donchs l' arcalde ha faltat.

Quan donava aquestas explicacions del género pardo, un concurrent vá exclamar:

—¡Qué burro!

Y l' Sr. Lluch, girantse ab vivesa, vá respondre:

—No li demano la seva opinió.

En lo més fort de la saragata, hi havia algún regidor que no las tenia totes.

Pero 'ls que més temian ván tranquilisarse, al ferse càrrech de que en lo Saló de Cent no hi ha cap finestra que donga al carrer. Totas donan á peu plá.

Al terminar una sessió com la del dimars, en la qual

LA CONJURA DEL MARQUÉS DE OLOREÜLA.

Las tretas dels patillayres y d' aquell que 'ls dirigeix s' estrellaran, puig l' arcalde té un escut que 'l protegeix.

-ningü vá portarse tant bè com lo públich, deya un filar-mónich:

—Si 'l tenor Macià hagués donat notas més altas m' hauria agradat molt; però casi sempre vá cantar á mitja véu, no trayent tot lo partit que podia de las situacions més dramáticas.

Los demés artistas no ván fer més que galls y espi-fiadas.

Sort del cos de coros. Los coros ván salvar l' espec-tacle.

En un poble de la provincia de Málaga una sogra s' ha penjat á un arbre per no poder sufrir al seu gendre.

Es lo primer exemple de una sogra sensible.

A Barcelona s' ha penjat una corporació municipal, per no poder sufrir al seu arcalde.

¡Pobra sogra!

Los fusionistas de Barcelona estavan á matar. Ara al últim sembla que s' uneixen, proclamant á D. Francisco president honorari, ab véu y vot.

Tot ha de ser extrany en aquest home: desde las patil-las al cárrech de president honorari que parla y vota.

Peró ja veurán com si s' uneixen será sols pel gust de tornarse á separar,

com aquell célebre viudo de qui 'n Robert vá parlar, que 's casava solament pel gust de torná á enviudar.

Del natural.

Un pobre demana caritat á un senhor que seu en una cadira de la Rambla. Pero apenas obra la boca exhala una gran bravada d' ayguardent.

—Tinga pietat de mi—exclama ab véu llastimosa:—fá dos dias que no menjo.

Y 'l senhor, sentint la bravada, li respón:

—Lo mateix me passa á mi. Fá dos dias que no tinch gana y no menjo... com vos. Aixó si, tot lo dia estich bevent... com vos.

En Lopez Dominguez se dedica aquests dias á fomen-tar la conciliació liberal. Vá á trobar al un y al altre, convencilos de qu' es necessari que s' agrupin alre-dedor de 'n Sagasta, ó sino pujarán los conservadors.

—Si no puch lograrho—suposan que ha dit lo gene-ral—me retiro á casa méva á cuydar dels aucellets.

Verdaderament, es més fácil agrupar aucells que fusio-nistas. Encare que tot pot lograse per un mateix sis-tema.

Repartint escayola.

En Sagasta está que no 's pot moure á conseqüencia de flemóns que li surten. Quan se 'n hi asseca un, n' hi surt un altre.

Los conservadors, que fá tan temps que dejunan, ex-claman:

—Está massa bó aquest home.

***

Pero fins ab aixó dels flemóns demostra en Sagasta la bona estrella que 'l protegeix.

Perque si no 's pot moure, com diuen, mal podrá abandonar la presidencia del concell de ministros.

L' escena á Sant Gervasi, dilluns al mitj dia. La igre-sia de la Bonanova estava plena de devots, quan lo sa-grista, ab las pitjors formas del mon, vá anar trayent á tothom al carrer, dihent que havia de tancar, com aixis vá ferho.

La miraculosa Verge vá quedarse ab tal motiu sense molts oracions que se li feyan; en cambi 'l sagristá no vá tenir de menjar l' escudella covada.

Per cert que alguns devots als quals los trencava las oracions van dir al sagristá que 'n donarian part al bisbe. Y 'l sagristá vá respondre ab molta flemma:

—Ja 'n poden donar part al Nunci, si ab lo bisbe no 'n tenen prou.

Llastima que un noy aixis, siga sagristá no mes. Ab una mica de bona voluntat seria un canonge com una casa.

En lo parlament de Grecia hi ha hagut garrotadas en gran. Una cosa per l' istil ha succehit també en lo parlament austriach.

¡Y després dirán que 'ls diputats son inviolables!

Aquí de garrotadas no n' hi ha; pero encare que n' hi hagués no per aixó farian mal á molts diputats.

Per una rahó molt senzilla: perque una gran part dels diputats espanyols son de suro.

Bismarck, parlant del emperador de Alemania, deya: «Aquest jove es com un cadell de cassa, que lladra á tothom, que tot ho ensuma, que tot ho toca y que acaba per posar un desordre complet en la habitació en que 's troba, per gran que siga.»

Lo canceller de ferro podrá ara afegir:

«L' emperador de Alemania m' ha desterrat de la pa-tria que jo havia contribuhit á formar. Lo cadell de cassa ja no 's limita á lladrear: ja mossega.»

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—A gus-ti-na.
  2. ACENTIGRAFO.—Mato-Mató.
  3. TRENCA-CLOSCAS.—La portera de la fábrica.
  4. GEROGLÍFICH.—Lo peix gros se menja lo petit.
- Han endevinat totes 4 solucions, los ciutadans Pere Bufa, Un ignocent y Pal y trocas: 3, Un taurófilo y Benet Sistach: 2. J. Budoy, Un italiá, Salabrugas y Llorito Real, y 1 no més Un noy de montanya y Pau dels Brochs.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciudadans J. y P. Mustarós, Un Bisbalench, J. Budoy, Mossén Clo-ca, Hereu de Casa, Duran y Subiela, N. Matas Martí, Confliter Sarra-llenç, S. Itesnop, E. Puiggener, J. Ferré y A., J. T. y R., y Bonos de Blanes:—Lo que 'ns en-tan aquesta semana no fa per casa.

Ciudadans Pal y trocas, J. Catala (Masnou), R. O. Selló, Franchu-ti, Japet de l' Orga, Un agulla nenç, Meya a) P. Sisplau per forsa-Anónim, E. S. y A., Un pollet, Cucufera y Antón dels tragos:—Inser-tarem alguna cosa de lo que 'ns envian.

Ciudad A. Llimoner: La composició de la semana passada, a que 's refereix, no es prou del género nostre: las de aquesta semana van bé. —L. Ll. (Madrid): Aquesta classe de traduccions literals si n' ab-savam se farian pesadas —Devot de la Campana: Entregarem la car-ta al dibuixant perque 'n fassa l' ús qu' estimi convenient.—H.

Riusec: La composició va molt bé.—J. Roig y Cordoni: Si esta ena-morat, creguim á mi, no se las pegui tan fortaes.—Un mortal: Pero y qué romántich está vosté!—Bedós: Li agrahim l' envió.—Mut. Xé-rraire: 'L primer tros nos agrada més que l' altre.—R. Ojeda López: Los originals los insertem en lo periódich que 'ns ve millor: no obé-nt, procurarem tenir present la seva advertencia. L' artículo de aquesta semana es una mica climatérich.—Sneroll Adallam: Tots los datos que 'ns envihi 'ls hi agrahirem.—Xavier Alemany: Com qu' era d' actualitat ha passat davant dels altres.—J. Bruguera: Ho hem llegit tot, pero no hem trobat res que 'ns convingués.—Manel Garó J.: Sols podrá aprofitarse l' última y encare arreglantia un xich.—Aguileta: No 'ns convenen sino un parell de cantarellas.—J. Cas-nova V.: Idem la serenata (una mica arreglada) y la cantarella.—Santiago y C. Espanya: La poesia es fluixa.

SEGONA EDICIÓ

Preu 2 ralets

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasse, Arch. del Teatro, 21 y 23.